

Slava morală a Domnului Isus (21) În comportarea Sa în lucrarea pentru Dumnezeu

Domnul Isus ne revelează în lucrarea Sa pe pământ o unitate a gloriilor morale tot așa de minunată precum o revelează în caracterul Său. Cu privire la această lucrare noi putem privi pe Domnul în relația față de Dumnezeu, față de satan și față de om. În relația Sa față de Dumnezeu Domnul Isus în persoana Sa și în acțiunile Sale a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu așa cum omul ar trebui să fie potrivit vocii lui Dumnezeu. El a repus natura umană ca pe o jertfă de satisfacere și de miros plăcut, ca pe o tămâie mirositoare curată, ca pe un snop curat al întâiului rod crescut pe terenul omenesc. El a readus pe om înapoi în plăcerea lui Dumnezeu, care se pierduse prin Adam sau prin păcat.

Lui Dumnezeu I-a părut rău că a făcut pe om (Geneza 6.6), dar această părere de rău s-a transformat în plăcere și desfătare față de om. Și această jertfă a fost adusă lui Dumnezeu în mijlocul a tot felul de împotriviri, a tuturor împrejurărilor care lucrau împotriva, a tuturor eforturilor și suferințelor și a dezamăgirilor care frâng inima. Minunat altar! Minunată jertfă! Era o jertfă nemărginit mai bogată decât putea să fie o veșnicie de nevinovăție adamitică.

Și așa cum Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu, tot așa El a prezentat pe Dumnezeu înaintea omului: urmare căderii lui Adam, Dumnezeu nu mai avea chipul Său pe pământ. Dar acum El l-a găsit în Hristos mult mai desăvârșit și mai minunat decât ar fi putut Adam să-l prezinte vreodată. Nu unei creații foarte bune, fără pată, ci unei lumi pierdute și stricate a prezentat Hristos pe Dumnezeu, prezentându-L în har a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Tot ce este Dumnezeu și se poate vedea despre „lumina” de care nu te poți apropia, ne-a fost arătat în Isus.

Privind în continuare lucrarea lui Hristos în relația ei cu Dumnezeu, vedem că Hristos a avut permanent înaintea ochilor drepturile lui Dumnezeu și El a rămas permanent credincios adevărului și principiilor lui Dumnezeu, în timp ce El zilnic era preocupat fără încetare să aline nevoile oamenilor. Cu orice problemă ar fi venit la El suferința omenească, El niciodată nu a sacrificat ce aparținea lui Dumnezeu. La nașterea Sa îngerii au zis atât „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte”, cât și „bună plăcere la oameni” (Luca 2.14), și corespunzător El S-a ostenit tot timpul slujirii Sale pentru onoarea lui Dumnezeu cu aceeași râvnă cu care El S-a dedicat slujirii nevoilor și mântuirii păcătosului. Ecoul cuvintelor „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte” și „pace pe pământ” s-a putut vedea, ca să zicem așa, în orice ocazie. Istoria femeii canaanencă ne oferă în privința aceasta un exemplu viu. Atâta timp cât ea nu a ocupat locul ei adevărat corespunzător intențiilor și planurilor lui Dumnezeu, El nu a putut face nimic pentru ea, după aceea El a putut face totul pentru ea.

Acestea sunt unele din gloriile lucrării lui Isus, atunci când Îl privim în relația Lui cu Dumnezeu.